

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLAYTON, ALICE

Amor la Sausalito : Bocănilă #2 / Alice Clayton ; trad. din lb. engleză de

Adriana Ciorbaru. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3270-8

I. Ciorbaru, Adriana (trad.)

821.111

Rusty Nailed
Alice Clayton

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Alice
CLAYTON

Amor la Sausalito

Bocănilă #2

Traducerea din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

Prolog

Ce vremuri bune, ce vremuri dezbrăcate...

Decembrie

N-am petrecut niciun Crăciun departe de familie. Crăciunul, pentru mine, *înseamnă* familie: familia imediată, familia extinsă și, mai târziu, familia creată. Rudele și prietenii se strâng, împodobesc bradul, împachetează cadouri, prepară și consumă lichior de ouă. Ca într-un tablou al lui Norman Rockwell, dar cu un unchi beat. N-aș schimba asta pentru nimic în lume.

Cu excepția aceluia an. Crăciunul ăla a fost complet diferit. Rockwellian, dar cu o notă bocănitoreană.

Ca fotograf liber profesionist, Simon avea o slujbă foarte mișto. Călătorea în toată lumea cu contracte de la National Geographic și Discovery Channel sau de la oricine altcineva avea nevoie de foto-reportaje din colțurile cele mai îndepărtate ale Pământului. În momentul ăla avea misiunea de a prezenta orașele europene îmbrăcate de sărbătoare și pentru asta avea să fie plecat toată luna decembrie.

De când deveniserăm în mod oficial „noi“, intraserăm în propria normalitate. El continua să bată lumea pentru a-și face treaba: Peru, Chile, Anglia, ba chiar un weekend prelungit la LA pentru un reportaj la Conacul Playboy... treabă grea.

Dar când globe-trotterul meu era acasă, chiar era acasă. Acasă cu mine, în apartamentul meu sau în al lui. Acasă cu mine, unde luam cina împreună cu Jillian și Benjamin sau jucam poker cu celelalte cupluri care sunt prietenii noștri cei mai buni. Acasă cu mine, în patul meu sau al lui, în bucătăria mea sau a lui, pe *insula* lui din bucătărie sau a mea – acasă.

Și totuși, părea că Simon e mereu plecat de Crăciun. Fusese la Roma, pentru messa din Piața San Pietro. În Insulele Vanuatu din Pacificul de Sud, prima zonă orară în care se sărbătorește Anul Nou. Ba chiar într-un an călătorise la Polul Nord și făcuse un înger de zăpadă la miezul nopții.

Ciudat, ați zice? Nu chiar. Părinții lui muriseră într-un accident de mașină când el era în liceu. La optsprezece ani i se răsturnase universul. Rămas singur pe lume, a părăsit după câteva luni Philadelphia, s-a înscris la Stanford și nu s-a mai uitat niciodată înapoi.

Mda, Crăciunul nu era un motiv de bucurie pentru el. Începeam să-l înțeleg pe Bocănilă al meu, dincolo de om, mit, legendă. Sărbătorile erau sensibile. Și, ca nou cuplu, Crăciunul împreună cu familia mea ar fi fost o chestie foarte complicată. Nici măcar nu-i cunoscuse încă, iar un Crăciun cu familia Reynolds nu ar fi fost, probabil, cea mai bună ocazie de a face pasul major spre „noi“.

Așa că nu m-am mirat când am văzut că plănuiește să fie plecat toată luna. Surpriza a fost a lui când m-am autoinvitat cu nerușinare.

— De la Praga mă duc la Viena, apoi la Salzburg și probabil că mă prinde acolo Crăciunul. Au un festival la care...

— Taci. Vreau...

— Iar? Doamne, sunt bun. N-a trecut nici o oră...

Și-a lipit mâna de zona dintre picioarele mele. Stăteam întinși în pat, într-o noapte de sfârșit de noiembrie. Era acasă pentru câteva zile între două călătorii și de-abia dacă ne dădeam jos din pat.

— Nu, Simon, vreau să vin cu tine în Europa. Să ne petrecem primul Crăciun *împreună*. O să fie frumos!

— Și părinții tăi? N-o să fie dezamăgiți?

— Ba da, dar o să le treacă. O să fie zăpadă?

— Zăpadă? Da, sigur că o să fie zăpadă! Ești sigură? Eu am tot fost singur de Crăciun, pentru mine nu-i mare lucru, a spus ocolindu-mi privirea.

Am zâmbit și i-am ridicat bărbia.

— Pentru mine *este* mare lucru! În plus, am o săptămână liberă între Crăciun și Anul Nou, așa că vin. Așa rămâne.

— Cam faci pe șefa, domnișoară Reynolds, a remarcat, mutându-și mâna hotărât mai la sud.

— Păi sunt, domnule Parker. Dă-i înainte cu ce faci acolo... mmm...

Și uite-așa m-am trezit într-un basm de Crăciun. Am zburat la Salzburg, în Austria, unde am stat într-un han micuț din centrul vechi – afară ninge, copacii sclipeau, încărcați cu mii de luminițe albe, iar Simon arăta ridicol de adorabil cu căciulița lui de schi cu moț. În dispoziție turistică, aranjase o plimbare cu sania trasă de cai – iar caii aveau la gât zurgălăi adevărate! În ajunul Crăciunului, sub o plapumă groasă și lipită de Simon, m-am uitat pe geam la oraș și la râul argintiu în lumina lunii.

— Ce mă bucur că ești aici, a șoptit Simon și m-a mușcat ușor de ureche.

— Știam că o să te bucuri, am chicotit în timp ce își strecura o mână pe sub tricoul meu.

— Te iubesc, a murmurat, cu vocea caldă.

— Eu te iubesc și mai mult, am răspuns cu ochii umezi.

O nouă tradiție? Rămâne de văzut...

• • •

14 februarie

SMS-uri între Simon și Caroline:

Sunt jos, ești gata?

Aproape. Mai am să mă îmbrac. Hai sus.

Capitolul 1

— O, Doamne!

Boc.

— O, Doamne!

Boc, boc.

— Caroline, nu vorbi așa când sunt departe, a râs Simon.

Vocea îi era scăzută și la fel de sexy ca întotdeauna.

— Ah, Simon, nu era pentru tine. Bate de partea cealaltă a peretelui.

— Cine bate?

— Tipul cu ciocanul. Ar trebui să-l vezi. E uriaș.

— Te rog să nu vorbești despre ciocanul altuia.

— Atunci treci acasă și uimește-mă cu al tău.

Râzând, m-am dus să închid ușa biroului meu, ca să mai reduc zgomotul. Totuși, nu avea să mai fie biroul meu pentru multă vreme. Avansam în carieră – sau cel puțin de-a lungul coridorului. De aici toată hărmălaia: se renova noul meu spațiu. Birou de colț, mulțumesc frumos, chiar lângă Jillian, șefa mea și patroana firmei. Vedere mai bună asupra golfului și aproape de două ori mai mare decât vechiul meu birou, cu o mică antecameră pentru un posibil viitor stagiar.

S-ar putea ca într-o zi să am un stagiar. Cum era viața mea?

— Mâine sunt acasă. Crezi că poți să stai cu gândul la ciocanul *meu* până atunci?

Am aruncat o privire la calendarul de pe birou: sosirea lui Simon era încercuită.

— O să fac tot posibilul, iubitele, dar ar trebui să vezi cât de groasă e centura aia cu scule. Nu promit nimic.

Simon a gemut și am râs mai tare. Îmi plăcea să-l chinuiesc de la mii de kilometri distanță.

— Să nu uiți de cadou.

— Am uitat vreodată?

— Nu, nu.

— Să nu uiți nici tu de al meu, a spus el, coborând glasul din nou.

— Cămășuța roz e pregătită. O să fiu în ea când ajungi acasă.

— Iar eu voi fi în ea, pe ea, sub ea... ups, trebuie să plec, a venit taxiul.

— Reluăm discuția despre cămășuța de noapte față-n față. Te iubesc, i-am spus.

— Și eu te iubesc, Caroline, a zis, apoi a închis.

Am rămas un moment cu ochii la telefon, închipuindu-mi-l în celălalt capăt al lumii, la Tokyo. *Numai anul ăsta a acumulat mai multe mile de zbor decât majoritatea oamenilor în toată viața și mai are încă de făcut o mulțime de călătorii până la sfârșitul anului.*

Îi zâbeam încă telefonului când Jillian a bătut la ușă și a intrat grațios, după care s-a așezat pe colțul biroului meu.

— Ai ceva în minte? am întrebat-o, smulgând o petală ofilită a unui trandafir roz-corai din vaza de lângă locul în care își praptonise șezutul îmbrăcat în cașmir.

— Văd că tu ai ceva în minte. Era Simon la telefon? mi-a întors-o. Doar el îți poate face fața să se lumineze așa.

— Ei haide, Jillian, zi-mi ce este, am insistat, împungând-o ușor cu creionul.

— Este ceva ce-o să-ți facă fața și mai strălucitoare – deși are și acum o culoare interesantă, cam ca supa de roșii, m-a tachinat.

— Logodnicul tău te găsește la fel de enervantă cum te găsim noi, angajații?

— Mai mult, mult mai mult. Ești gata să auzi vestea cea mare sau n-ai terminat cu obrăznicile încă?

— Hai, dă-i drumul, am zis oftând.

Îmi iubesc șefa, dar ce-i mai place să se joace cu mine! Ca în urmă cu un an, când încerca să mă cupleze cu Simon, făcându-se că habar n-are de nimic. Ce să zic, știu că avea cele mai bune intenții. Jillian era de mulți ani împreună cu Benjamin, un investitor de succes, și în câteva săptămâni aveau să își oficializeze relația, cu o nuntă de care vorbea tot San Franciscoul. Benjamin era un tip nemaipomenit de atrăgător în preajma căruia eu și prietenele mele ne pierdeam complet capul și cuvintele. Jillian știa că suntem topite după el și folosea informația împotriva noastră, în glumă, ori de câte ori avea ocazia. Iată că se mărita, în sfârșit, cu bărbatul visurilor noastre și plănuia o lună de miere mirifică de-a lungul și de-a latul Europei.

— Ții minte lucrarea pe care am făcut-o astă-primăvară, pentru Max Camden? Casa în stil victorian de pe malul mării?

— Da, i-a făcut-o cadou de nuntă fiicei lui. Cine face așa ceva?

— Max Camden. Oricum, tipul e proprietarul hotelului Claremont din Sausalito și caută o firmă de design ca să-l modernizeze.

— Fantastic! Ai făcut ofertă deja? am întrebat, imaginându-mi proprietatea.

Situat pe strada principală din Sausalito, Claremont era acolo de la sfârșitul secolului al XIX-lea, una dintre puținele clădiri care supraviețuiseră Marelui Cutremur.

— Nu, pentru că *tu* o s-o faci. O să fii designerul-șef în proiectul ăsta dacă primești contractul, a clarificat. Crezi că m-aș putea angrena în așa ceva? Chiar înainte de nuntă? Nu renunț la luna de miere pentru muncă – și-așa am renunțat la prea multe vacanțe de-a lungul anilor.

— Eu? Nu-nu-nu, nu sunt pregătită, *nici tu* nu ești pregătită, ce e-n mîntea ta? am zis bîlbîindu-mă și simțind cum îmi bubuie inima aproape să-mi spargă pieptul.

Jillian m-a înghiontit ușor.

— Uite, tocmai te-am aruncat din cuib.

— Ăăă, păi am ieșit din cuib de o vreme, dar asta-i altceva, am protestat, ronțăind capătul creionului.

Pe care mi l-a tras imediat din gură.

— Chiar crezi că ți-aș încredința proiectul ăsta dacă nu ai fi pregătită? Și, sincer, chiar nu-ți stârnește interesul?

Mă prinsese. Dintotdeauna îmi dorisem să lucrez la un proiect atât de amplu. Dar chiar să fiu designer-șef la renovarea unui întreg hotel?

— Îmi dau seama că îți cer mult – oricum o să fii la comandă aici cât timp sunt eu plecată. Crezi că e mai mult decît poți duce?

— Ooo... eu... ooo... am răspuns, trăgînd adînc aer în piept.

Cînd pomenise mai demult că trebuie să mă ocup de firmă pe perioada lunii ei de miere, mă gîndisem că trebuie să am grijă să pun alarma peste noapte și să-i amintesc lui Ashley să cumpere lapte pentru cafea. Lista crescuse pe măsură ce se adunau proiectele, dar era, fără doar și poate, gestionabilă. Și dintr-odată asta?

Am stat să mă gîndesc cîteva momente. *Sunt în stare să o fac?* Jillian părea să creadă că da.

— Hmm...

Mi-am imaginat hotelul: lumină grozavă, amplasare grozavă, dar necesita reparații substanțiale. Mă gîndeam deja la posibilele culori cînd Jillian m-a lovit ușor pe cap cu creionul.

— Caroline! Bună dimineața, a spus, fluturîndu-și mîna în fața mea.

I-am zîmbit larg.

— Bine, o facem! am spus, cu capul plin deja de idei.

Mi-a întors zîmbetul și am bătut palma.

— Anunț echipa că o să prezinți.

— Cred că o să prezint un leșin, am zis, doar pe jumătate în glumă.
— Ai doar grijă la draperii și totul o să fie bine. Acum hai să sărbătorim alegând muzica pentru drumul către altar.

Și-a scos iPod-ul din buzunar și a început să caute.

— E în fișa postului meu?
— Să-mi faci poftele? Da, uită-te mai bine în contract. Deci, când merg către altar, ce muzică ar trebui să...

Nu aveam cum s-o opresc când începea să vorbească despre nuntă, așa că m-am relaxat puțin, chit că mi se învârtea capul. Era un proiect de zile mari și era proiectul meu!

Am petrecut restul zilei conturând o prezentare pentru Max Camden. Strângând fotografiile vechi care înfățișau hotelul și împrejurimile lui, ideile au început să vină de la sine. Nu ca un plan definitiv, ci mai degrabă ca o abordare suficient de interesantă încât să-l facă să încredințeze contractul unui designer tânăr. Știam că forța ideilor mele avea să fie sporită de reputația lui Jillian. Totuși, până la urmă era vorba de proiectul cel mai bun – iar eu voiam ca al meu să fie fabulos.

Descuiam ușa apartamentului, cu gândul tot la proiect, când am auzit o bufnitură, apoi un țac-țac-țac pe podea.

Clive.

Am deschis ușa și am fost întâmpinat de motanul meu minune, mica mea părticică de paradis felin. Un vârtej torcător de blăniță cenușie mi-a înconjurat gleznelor.

— Bună, scumpule, ai fost băiat cuminte azi? l-am întrebat, aplecându-mă ca să-i scarpin blana mătăsoasă.

Arcuindu-se în palma mea, m-a asigurat că da, chiar era un scump și fusese băiat cuminte. Apoi m-a certat pentru că l-am lăsat singur o mie de ani și m-a mânat către bucătărie.

Am stat de vorbă cât i-am pregătit cina, operațiune care, desigur, era principalul motiv pentru care venisem pe lume, și conversația noastră a acoperit subiectele obișnuite. Ce păsări văzuse de la fereastră, dacă